

голѣмъ часть отъ Маджарско. Султанъ (Мохамедъ IV) пратиъ великий си везиръ Кара Мустафа съ 250,000 души войскъ да приземе всичко Маджарско и Вѣнъ. Австрия не была приготвена така, каквото да може да устои срѣщо таково навлизане; царска-та войска ся намирала подъ главатарство на добръ войводъ, херцога Карла Лотарингский; нѣ была малко, та неможела да стои срѣщо многобройны-ты чети отъ Турци, Татары, Мамелюци и Арабы, които дѣто миняли правила всичко плѣнь и пожаръ, а жители-ты робили. Леополдъ побѣтихъ съ фамилиѣ-тѣ си въ западни-ты си владовища, и оставилъ столицѣ-тѣ си на Божя волѣ.

Турци-ти, като обыколили Вѣнъ, заловили ся да грѣмѣтъ въ стѣны-ты и да налитать. Малко-то вѣнска войска, подпомагана отъ граждане-ты, много врѣмя ся бранила подъ главатарство-то на графа Штаремберга. Най-сетнѣ градъ-тѣ едвамъ ся държялъ. Между това молбы-ты на царя за помощъ не останѣли напраздно. Нѣколко германскы князове ся събрали съ Карла Лотарингский; на дошълъ и полскыя царь Янъ Собѣйский. Всичка-та християнска войска възлизала до 70,000. Обстѣпени-ти зели да даватъ бѣлѣзы отъ града, че сѣ въ лоше положение, и нѣма да устоятъ срѣщо неприятеля. Оеднажъ еднѣ ноцъ обстѣпени-ти съгладали огънь на близный връхъ, и въ зоры съ голѣмъ радость видѣли тамъ християнскъ войскъ. Собѣйский и Карлъ Лотарингский рѣшили да не чакать веке и тутакси ся ударили. Християне-ти, съ юначество-то си и съ искусство-то си, побѣдили; тяжка-та неприятелска войска ударила на бѣгъ, и оставила на побѣдителе-ты стана си съ всичко-то имане (1683 год.). Вѣнчяне-ти посрѣщили Собѣйский съ неисказанъ радость, като свой избавникъ; нѣ Леополдъ, кога ся върхъ въ столицѣ-тѣ си, ся обходилъ студено съ него. Подырь това много маджарскы градове были отняти отъ Турци-ты. Недостойный Кара Мустафа былъ посѣченъ по заповѣдь на султана. Войната съ Турци-ты ся протекала още много врѣмя. Най-сетнѣ побѣды-ты на австрийскый войводъ принца Евгений Савойскый накарали султана та скло-